

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített hetedik tanács)

2022. július 13.*

„Választottbírósági kikötés – Az EUCAP Szomália szerződéses nemzetközi alkalmazottja – A közös kül- és biztonságpolitika hatálya alá tartozó misszió – A munkaszerződés meghosszabbításának az Egyesült Királyság Unióból történő kilépését követő mellőzése – A meghallgatáshoz való jog – Egyenlő bánásmód – Az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma – Az Egyesült Királyság Unióból történő kilépéséről szóló megállapodásban előírt átmeneti időszak – Megsemmisítés iránti kereset – Kártérítési kereset – A szerződéstől elválaszthatatlan jogi aktusok – Elfogadhatatlanság”

A T-194/20. sz. ügyben,

JF (képviseli: A. Kunst ügyvéd)

felperes

az EUCAP Szomália (képviseli: E. Raoult ügyvéd)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács),

tagjai: R. da Silva Passos elnök (előadó), V. Valančius, I. Reine, L. Truchot és M. Sampol Pucurull bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2021. december 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Keresetével a felperes, JF elsődlegesen egyrészt az EUMSZ 263. cikk alapján az EUCAP Szomália 2020. január 18-i feljegyzésének (a továbbiakban: 2020. január 18-i feljegyzés) és 2020. január 29-i levelének (a továbbiakban: 2020. január 29-i levél) megsemmisítését kéri, amely jogi aktusok révén ez utóbbi ügy határozott, hogy nem hosszabbítja meg a felperes munkaszerződését (a

* Az eljárás nyelve: francia.

továbbiakban együttesen: vitatott jogi aktusok), másrészt az EUMSZ 268. cikk alapján az e jogi aktusok következtében általa elszenvedett kára megtérítését, másodlagosan pedig az EUMSZ 272. cikk alapján a vitatott jogi aktusok jogellenesnek nyilvánítását, valamint az e jogi aktusok következtében általa elszenvedett károk megtérítését kéri.

I. A jogvita előzményei

- 2 Az EUCAP Szomália, korábban EUCAP NESZTÓR az EU-Szerződés KKBP-re vonatkozó V. címének 2. fejezete alapján elfogadott, [a Szomáliában] kapacitásépítést célzó európai uniós misszióról [(EUCAP Szomália)] szóló, 2012. július 16-i 2012/389/KKBP tanácsi határozattal (HL 2012. L 187., 40. o.) létrehozott, a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) hatálya alá tartozó uniós misszió. A 2018. december 10-i (KKBP) 2018/1942 tanácsi határozattal (HL 2018. L 314., 56. o.) módosított 2012/389 határozat 2. cikke szerint az EUCAP Szomália célja, hogy segítse Szomáliát a tengerhajózási biztonsággal kapcsolatos kapacitásának megerősítésében, hogy ezáltal Szomália hatékonyabban tudja érvényesíteni a tengerjogot.
- 3 A 2018/1942 határozattal módosított 2012/389 határozat 7. cikkének (3) bekezdése értelmében „az EUCAP Szomália [...] szerződéses alapon alkalmazhat nemzetközi és helyi személyzetet is, amennyiben a szükséges funkciókat a tagállamok által kirendelt személyzet nem látja el”. Ez a rendelkezés továbbá előírja, hogy „[k]ivételesen, kellően indokolt esetben, ha nem áll rendelkezésre megfelelően képzett jelentkező a tagállamokból, a részt vevő harmadik államok állampolgárai is toborozhatók szerződéses alapon.” A 2018/1942 határozattal módosított 2012/389 határozat 7. cikkének (4) bekezdése pontosítja, hogy „[a] nemzetközi és helyi személyzet alkalmazási feltételeit, valamint jogait és kötelezettségeit az EUCAP Szomália és a személyzet adott tagja között megkötendő szerződésben kell meghatározni”.
- 4 A 2018/1942 határozattal módosított 2012/389 határozat 12a. cikke értelmében „[a]z EUCAP Szomália e határozat végrehajtása érdekében szolgáltatásokat és árukat szerezhethet be, szerződéseket és igazgatási megállapodásokat köthet, személyzetet alkalmazhat, bankszámlát tarthat fenn, vagyoni eszközöket szerezhethet és idegeníthet el, teljesítheti a fizetési kötelezettségeit, valamint eljárhat bíróság előtt.”
- 5 *[bizalmas]* és 2020. január 31. között, amely időszakban megszakítás nélkül több egymást követő, határozott idejű munkaszerződést írt alá, a felperes az EUCAP Szomália szerződéses nemzetközi alkalmazottja volt, ahol *[bizalmas]* feladatait töltötte be.
- 6 A felperes utolsó munkaszerződésének (a továbbiakban: szóban forgó szerződés) „Időtartam” című 17. cikkének (1) bekezdése a következőket írta elő:
„A munkavállaló munkakezdésének időpontja: 2019. [november] 1., és e szerződés 2020. [január] 31.-én szűnik meg.”
- 7 A szóban forgó szerződés 22. cikkének (1) bekezdése a következőképpen megfogalmazott választottbírói kikötést tartalmazta:
„A szerződésből eredő vagy azzal kapcsolatos jogvitákra az [EUMSZ] 272. cikkel összhangban az Európai Unió Bírósága rendelkezik hatáskörrel.”

- 8 Miután Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága az EUSZ 50. cikk (2) bekezdése alapján 2017. március 29-én az Európai Tanácsnak bejelentette azon szándékát, hogy kilép az Európai Unióból, az Unió e rendelkezéssel összhangban tárgyalásokat folytatott ezzel az állammal a kilépés részletes szabályait meghatározó megállapodásról.
- 9 Ezzel összefüggésben egyrészt a felperes utolsó négy munkaszerződésében – amelyek együttesen lefedték a 2019. január 1. és 2020. január 31. közötti időszakot – a szerződés megszűnésének időpontjaként egyaránt a kilépésről rendelkező megállapodás megtárgyalása tekintetében egymást követően rögzített határidőket határozták meg, amelyek az ilyen megállapodás megkötésének vagy a tárgyalási időszak meghosszabbításának hiányában az EUSZ 50. cikk (3) bekezdésének megfelelően a megállapodás nélküli kilépés időpontjának felelnek meg.
- 10 Másrészt a felperes által kötött utolsó két munkaszerződés, azaz a 2019. április 13-tól október 31-ig tartó szerződés és a szóban forgó szerződés tartalmazott egy „Megszüntetés” című 18. cikket, amelynek szövege a következő:

„18.1. „A jelen szerződést mind a munkáltató, mind a [m]unkavállaló egy [egy] hónappal korábban megküldött, írásbeli, indokolással ellátott értesítéssel felmondhatja. E határozat meghozatala előtt a misszióvezető-helyettes köteles meghallgatni a [m]unkavállalót, miközben ezen eljárás során a misszióvezetőt folyamatosan tájékoztatja.

[...]

18.3 A jelen szerződés többek között a lejárat időpontja előtt felmondható, amennyiben megszűnik az Egyesült Királyság tagsága az Európai Unióban. A [m]unkáltatónak az egy hónapos felmondási idő betartására vonatkozó kötelezettsége megszűnik. A [m]unkáltatónak e felmondás esetén törekednie kell az egy hónapos felmondási idő tiszteletben tartására.”

- 11 2020. január 18-i feljegyzésében az EUCAP Szomália misszióvezetője (a továbbiakban: misszióvezető) arról tájékoztatta e misszióvezetőnek az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottait, hogy az Egyesült Királyságnak az Unióból történő 2020. január 31-i lehetséges kilépése miatt az ezen eshetőségre már rendelkező munkaszerződésük ebben az időpontban megszűnik, mivel álláshelyeikre már kiválasztották a jelölteket.
- 12 2020. január 24-én az Unió és az Egyesült Királyság képviselői aláírták a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Európai Unióból és az Európai Atomenergia-közösségből történő kilépéséről szóló megállapodást (HL 2020. L 29., 7. o.; a továbbiakban: az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás).
- 13 Ugyanezen a napon a felperes a 2020. január 18-i feljegyzéssel szemben nem fegyelmi jellegű belső jogorvoslati kérelmet nyújtott be feletteséhez a szóban forgó szerződés „Nem fegyelmi eljárás keretében benyújtott jogorvoslat” című 21. cikke alapján, amelynek szövege a következő:

„1. A [m]unkavállaló a számára sérelmet okozó jogi aktussal szemben az aktus keltétől számított egy hónapon belül jogorvoslattal élhet. A jogorvoslati kérelmet a [m]unkavállalónak a közvetlen felettese útján kell benyújtania, kivéve, ha a kérelem e felettest érinti, ebben az esetben a kérelem közvetlenül a munkáltatóhoz is benyújtható. A döntéshozatal előtt a misszióvezető-helyettes köteles meghallgatni a [m]unkavállalót, és ezen eljárás során a misszióvezetőt folyamatosan tájékoztatnia kell.

2. Az eredeti jogorvoslati eljárásnak nincs felfüggesztő hatálya. A [m]unkáltató a jogorvoslati kérelem benyújtásától számított egy hónapon belül közli a személyi állomány tagjával az indokolással ellátott határozatát [...].”
- 14 A misszióvezető a felperessel 2020. január 31-én közölt 2020. január 29-i levelében elutasította ezt a belső jogorvoslat iránti kérelmet, és megerősítette a felperes számára, hogy a szóban forgó szerződés az Egyesült Királyság Unióból történő kilépésére tekintettel 2020. január 31-én megszűnik.
- 15 Szintén január 29-én az Európai Parlament jóváhagyta az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás megkötését.
- 16 2020. január 30-án az Európai Unió Tanácsa elfogadta az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás megkötéséről szóló (EU) 2020/135 határozatot (HL 2020. L 29., 1. o.). E határozat 1. cikke értelmében az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodást a Tanács az Unió és az Európai Atomenergia-közösség nevében jóváhagyta.
- 17 E megállapodás 126. cikke átmeneti időszakot határoz meg, amely ugyanezen megállapodás hatálybalépésének napján kezdődik, és 2020. december 31-én ér véget (a továbbiakban: átmeneti időszak).
- 18 2020. január 31-én éjfélkor az Egyesült Királyság kilépett az Unióból és az Európai Atomenergia-közösségből, 2020. február 1-jén pedig az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás a 185. cikkének megfelelően hatályba lépett.

II. A felek kérelmei

- 19 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- elsődlegesen semmisítse meg a vitatott jogi aktusokat, másodlagosan pedig nyilvánítsa azokat jogellenesnek;
 - elsődlegesen kötelezze az EUCAP Szomáliát a szerződésen kívüli felelőssége alapján a felperest ért vagyoni és nem vagyoni kár megtérítésére, másodlagosan pedig kötelezze az EUCAP Szomáliát ugyanezen károknak a szerződéses felelőssége alapján történő megtérítésére;
 - az EUCAP Szomáliát kötelezze a 8%-os kamattal növelt eljárási költségek viselésére.
- 20 Az EUCAP Szomália azt kéri, hogy a Törvényszék:
- a keresetet mint elfogadhatatlant és mint jogilag mindenképpen nyilvánvalóan megalapozatlant utasítsa el;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

- 21 A jelen keresetet elsődlegesen az EUMSZ 263. cikkben alapuló megsemmisítés iránti kérelem, valamint az EUMSZ 268. cikkben alapuló kártérítési kérelem, másodlagosan pedig az EUMSZ 272. cikkben alapuló kérelmek képezik.

A. Az EUMSZ 263. és EUMSZ 268. cikkben alapuló elsődleges kérelmekről

- 22 Az EUCAP Szomália anélkül, hogy formálisan a Törvényszék eljárási szabályzata 130. cikkének (1) bekezdése szerinti kifogást terjesztett volna elő, vitatja a jelen kereset elfogadhatóságát, amennyiben az elsődlegesen az EUMSZ 263. cikkben és az EUMSZ 268. cikkben alapul, noha szerződéses jellegű, mivel a vitatott jogi aktusok nem választhatók el a szóban forgó szerződéstől.
- 23 A felperes vitatja az EUCAP Szomália érvelését.
- 24 A felperes mindenekelőtt azt állítja, hogy az uniós bíróság az EUMSZ 263. és EUMSZ 268. cikk alapján már megállapította hatáskörét a KKBP hatálya alá tartozó missziókhöz kirendelt alkalmazottak által a személyzeti igazgatási jogi aktusokkal szemben benyújtott keresetek vonatkozásában. Így ugyanezen missziók szerződéses alkalmazottainak keresetei szintén ugyanezen rendelkezések hatálya alá tartoznak.
- 25 Ezt követően a felperes arra hivatkozik, hogy az EUCAP Szomáliával fennálló munkaviszonyát közjogi dokumentumok szabályozták, és nem tárgyalta meg szabadon az ez utóbbival kötött munkaszerződéseit.
- 26 Végül a felperes szerint a vitatott jogi aktusok a szóban forgó szerződéstől elválasztható közigazgatási határozatok, mivel azokat a polgári műveleti parancsnok által a misszióvezetőnek adott különböző utasítások végrehajtása érdekében fogadták el.

1. Az EUMSZ 263. cikkre alapított megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatóságáról

- 27 Előljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 263. cikkben alapuló megsemmisítés iránti keresetnek az intézmények által hozott valamennyi olyan jogi aktussal szemben – függetlenül azok jellegétől vagy formájától – nyitva kell állnia, amelyek olyan kötelező joghatások kiváltására irányulnak, amelyek a felperes érdekeit sérthetik jelentősen módosítva annak jogi helyzetét (lásd: 2020. június 25-i SC kontra Eulex Kosovo ítélet, C-730/18 P, EU:C:2020:505, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 28 Egyébiránt az EUMSZ 272. cikk olyan különös rendelkezésnek minősül, amely lehetővé teszi, hogy a felek által valamely közjogi vagy magánjogi szerződésben foglalt választottbírósági kikötés értelmében az uniós bírósághoz lehessen fordulni anélkül, hogy az uniós bírósághoz benyújtott kereset jellege korlátozást jelentene (lásd: 2020. június 25-i SC kontra Eulex Kosovo ítélet, C-730/18 P, EU:C:2020:505, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 29 Így a felperes és az egyik intézmény közötti szerződés esetén az EUMSZ 263. cikk alapján csak akkor lehet keresettel fordulni az uniós bírósághoz, ha a megtámadott jogi aktus olyan kötelező joghatások kiváltására irányul, amelyek kívül esnek a felek közötti szerződéses viszonyon, és

- amelyek a szerződő intézményre – mint közigazgatási hatóságra – ruházott közhatalmi jogkörök gyakorlásával járnak (lásd: 2020. június 25-i SC kontra Eulex Kosovo ítélet, C-730/18 P, EU:C:2020:505, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 30 Következésképpen, amennyiben – mint a jelen ügyben is – a felperest és az alperest szerződés köti, főszabály szerint a szerződés szerinti bíróság rendelkezik joghatósággal. A fenti 29. pontban említett eset tehát kivételt képez ezen elv alól, így az azt jellemző feltételeket szigorúan kell értelmezni.
 - 31 A jelen ügyben hangsúlyozni kell, hogy e kereset arra vonatkozik, hogy a szóban forgó szerződést a 2020. január 29-i levélben megerősített 2020. január 18-i feljegyzésben megállapított időtartamon túl nem hosszabbítják meg.
 - 32 Először is, a 2018/1942 határozattal módosított 2012/389 határozat 7. cikkének (4) bekezdése értelmében az EUCAP Szomália nemzetközi személyzetének alkalmazási feltételeit, valamint jogait és kötelezettségeit szerződésekben kell meghatározni. Így a felperes és az EUCAP Szomália közötti munkaviszony, amely 2020. január 31-én ért véget, szerződéses jellegű.
 - 33 Másodsor, a 2020. január 29-i levél azt követően íródott, hogy a felperes a szerződéses kikötések, azaz a szóban forgó szerződés 21. cikkének (1) bekezdése alapján nem fegyelmi jellegű belső jogorvoslatot nyújtott be (lásd: a fenti 13. pont).
 - 34 Harmadszor, a vitatott jogi aktusok tárgya a szóban forgó szerződés meghosszabbításának az Egyesült Királyság Unióból történő kilépését követő mellőzése.
 - 35 E tekintetben egyrészt nem vitatott a felek között, hogy a felperes utolsó négy munkaszerződésének időtartamát, – amelyek együttesen a 2019. január 1. és 2020. január 31. közötti időszakot fedték le – a kilépésről rendelkező megállapodás megtárgyalása tekintetében egymást követően rögzített határidők szerint határozták meg, amelyek az ilyen megállapodás megkötésének vagy a tárgyalási időszak meghosszabbításának hiányában az EUSZ 50. cikk (3) bekezdésének megfelelően a megállapodás nélküli kilépés időpontjának felelnek meg (lásd: a fenti 9. pont). Így a felek megállapodtak abban, hogy a felperesnek az EUCAP Szomáliánál való foglalkoztatása az Egyesült Királyság Unióból történő kilépésének időpontját követően főszabály szerint nem folytatódhat.
 - 36 Másrészt a felperes utolsó két munkaszerződése 18. cikkének (3) bekezdése tartalmazott egy olyan kikötést, amelynek értelmében e szerződések a lejáratuk előtt felmondhatóak abban az esetben, ha az Egyesült Királyság harmadik állammá válik (lásd: a fenti 10. pont) Noha – amint azt a felperes hangsúlyozza – ezt a kikötést nem hajtották végre, annak fennállása azt bizonyítja, hogy az Egyesült Királyság tagállami minősége szerződéses feltétele volt annak, hogy fennmaradjon a felperesnek az EUCAP Szomáliánál való foglalkoztatása.
 - 37 Negyedszer, az ügyiratból kitűnik, hogy a felperes egymást követő munkaszerződéseinek mellékletét képezte „Az álláshely leírása” című dokumentum, amely szerint a felperes által betöltött [*bizalmas*] munkakör nem állt nyitva harmadik országbeli állampolgárok számára.
 - 38 Ötödször kétségtelen, hogy – amint azt a felperes hangsúlyozza – a 2020. január 29-i levelében a misszióvezető a polgári műveleti parancsnok 2019. október 30-i utasítására hivatkozott, amelynek értelmében ez utóbbi jelezte a KKBP területére tartozó misszióvezetőknek, hogy a szerződés azon meghosszabbításainak időtartama, amelyeket az Egyesült Királyság

állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottakkal ajánlhatnak fel, nem nyúlhat túl 2020. január 31-én. Mindazonáltal e körülmény nem elegendő annak megállapításához, hogy azon az alapon, hogy a misszióvezető egyszerűen csak végrehajtotta az említett utasítást, a vitatott jogi aktusok kívül esnek a felekre kötelező szerződéses jogviszonyon.

- 39 Egyrészt ugyanis a polgári műveleti parancsnok a 2019. október 30-i utasítását azt követően hozta meg, hogy a kilépésről rendelkező megállapodás tárgyalására megállapított határidőt az EUSZ 50. cikk (3) bekezdésének megfelelően 2020. január 31-ig meghosszabbították. A polgári műveleti parancsnok ebben az összefüggésben jelezte a KKBP hatálya alá tartozó misszióvezetőknek, hogy a személyi állományuknak az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező tagjai részére ajánlott munkaszerződések időtartama nem lépheti túl 2020. január 31-ét, azonban nem foglalt állást a szerződések ezen időpontot követő esetleges meghosszabbításának lehetőségéről. Másrészt ugyanebben az utasításban a polgári műveleti parancsnok pontosította, hogy az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottak munkaszerződéseinek meghosszabbítása szolgálati érdek alapján történő értékeléstől függ, ezáltal lehetővé tette a misszióvezetők számára, hogy mérlegeljék az ilyen meghosszabbítás célszerűségét, adott esetben az érintett személyzettel kötött szerződéses jogviszonyok keretében illeszkedő egyedi határozatokkal.
- 40 A fentiekből következik, hogy – amint arra az EUCAP Szomália jogosan hivatkozik – a vitatott jogi aktusok szerződéses jellegűek. Az ilyen jogi aktusok tehát nem irányulnak olyan kötelező joghatások kiváltására, amelyek kívül esnek a felperes és az EUCAP Szomália közötti szerződéses jogviszonyon, és azzal járnak, hogy ez utóbbi közhatalmi jogosítványokat gyakorol. Következésképpen ezek a jogi aktusok nem tekinthetők úgy, mint amelyek az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti keresettel megtámadhatók.
- 41 Az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott, a vitatott jogi aktusok megsemmisítésére irányuló kérelmet tehát mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

2. Az EUMSZ 268. cikkben alapuló kártérítési kérelem elfogadhatóságáról

- 42 Az ítélezési gyakorlat szerint annak meghatározásához, hogy valamely kártérítési kereset tárgya az Unió szerződéses felelőssége vagy szerződésen kívüli felelőssége, az uniós bíróságoknak meg kell vizsgálniuk, hogy e keresetnek olyan kártérítési kérelem-e a tárgya, amely objektív és általános jelleggel szerződéses eredetű, vagy szerződésen kívüli eredetű kötelezettségeken és jogokon alapul. E célból e bíróságoknak az ügybeli tényállás különböző elemeinek, mint például az állítólag megsértett jogi normának, a hivatkozott kár jellegének, a felrótt magatartásnak, valamint a szóban forgó felek közötti jogi kapcsolatoknak a vizsgálata alapján meg kell állapítaniuk, hogy e felek között a jogvita tárgyát illetően ténylegesen létrejött-e szerződéses viszony, amely viszony mélyreható vizsgálata nélkül az említett kereset nem bírálható el (lásd ebben az értelemben: 2013. április 18-i Bizottság kontra Systran és Systran Luxembourg ítélet, C-103/11 P, EU:C:2013:245, 66. pont).
- 43 Közelebbről, az uniós bíróságok nem indulhatnak ki egyszerűen a felek által hivatkozott normákból. Így önmagában a nem a valamely ügyben releváns szerződésből eredő, azonban a felekre kötelező jogi szabályokra való hivatkozásnak nem lehet az a következménye, hogy módosítja a jogvita szerződésen alapuló jellegét. Ellenkező esetben a felek által hivatkozott normáktól függően változhatna a jogvita jellege (lásd ebben az értelemben: 2013. április 18-i Bizottság kontra Systran és Systran Luxembourg ítélet, C-103/11 P, EU:C:2013:245, 64. és 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

- 44 A jelen ügyben kártérítési kérelmével a felperes a vitatott jogi aktusok által neki okozott nem vagyoni és vagyoni károk megtérítését kéri.
- 45 Márpedig, amint az a fenti 40. pontban megállapításra került, e jogi aktusok szerződéses jellegűek.
- 46 Ezenkívül a keresetlevél szövegéből kitűnik, hogy az a nem vagyoni kár, amelynek megtérítését a felperes kéri, többek között magából az említett jogi aktusok indokolásából ered, de egyúttal az EUCAP Szomáliával fennálló szerződéses jellegű munkaviszonyának folytatásából adódó szakmai kilátásainak sérelméből is következik (lásd: a fenti 32. pont). Ami a felperes által megtéríteni kért vagyoni kárt illeti, az többek között azon díjazásnak, illetményeknek és egyéb jogosultságoknak felel meg, amelyek akkor illették volna meg, ha a szóban forgó szerződést az átmeneti időszak alatt meghosszabbították volna.
- 47 A fentiekből következik, hogy a felperes kereseti kérelme a fenti 42. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében valódi szerződéses jogviszony keretébe illeszkedik, így e kérelem az Unió szerződéses felelősségének körébe tartozik. Következésképpen a felperes által elsődlegesen az EUMSZ 268. cikkre alapított és az Uniónak az EUCAP Szomália cselekményeiért fennálló szerződésen kívüli felelősségére vonatkozó kártérítési kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

B. Az EUMSZ 272. cikkben alapuló másodlagos kérelmekről

- 48 A felperes másodlagosan az EUMSZ 272. cikkben alapuló kérelmet terjeszt elő, amely egyrészt a jogellenesnek minősített vitatott jogi aktusok megtámadására, másrészt pedig az EUCAP Szomália szerződéses felelősségének megállapítására irányul.

1. A Törvényszék hatásköréről

- 49 Az EUMSZ 256. cikkel összefüggésben értelmezett EUMSZ 272. cikk értelmében a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az Unió által vagy nevében kötött közjogi vagy magánjogi szerződésekben foglalt választottbírói kikötés alapján első fokon határozatot hozzon.
- 50 A jelen ügyben a fenti 7. pontban említett választottbírói kikötés szövegére tekintettel, a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik a felperes másodlagos kereseti kérelmeinek elbírálására, amit végeredményben az EUCAP Szomália sem vitat.

2. Az alkalmazandó jogról

- 51 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 340. cikk első bekezdése szerint az Unió szerződéses felelősségét az adott szerződésre alkalmazandó jog szabályozza.
- 52 A szerződés teljesítése során felmerülő jogvitákat főszabály szerint a szerződéses feltételek alapján kell eldönteni (lásd: 2015. november 18-i Synergy Hellas kontra Bizottság ítélet, T-106/13, EU:T:2015:860, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A szerződésnek a szerződésre alkalmazandó nemzeti jogi rendelkezések alapján történő értelmezése csak abban az esetben indokolt, ha kétség merül fel a szerződés tartalmával vagy bizonyos kikötéseinek értelmezésével kapcsolatban, vagy ha a szerződés önmagában nem teszi lehetővé a jogvita minden vetületének megoldását. Következésképpen a kereset megalapozottságát kizárólag a

szerződéses kikötések alapján kell értékelni, és csak akkor kell a szerződésre alkalmazandó nemzeti jogra hivatkozni, ha e kikötések nem teszik lehetővé a jogvita eldöntését (lásd ebben az értelemben: 2017. július 13-i Talanton kontra Bizottság ítélet, T-65/15, nem tették közzé, EU:T:2017:491, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 53 Mindazonáltal ez az elv nem eredményezheti azt, hogy a szerződési feltételek alkalmazása lehetővé tegye a felek számára az alkalmazandó nemzeti jog azon kógens rendelkezéseinek megsértését, amelyekről nem lehet eltérni, és amelyek alapján az említett szerződésből eredő kötelezettségeket teljesíteni kell vagy teljesítették.
- 54 Egyébiránt, mikor az Unió intézményei, szervei, hivatalai vagy ügynökségei szerződést teljesítenek, továbbra is terhelik őket az Európai Unió Alapjogi Chartájából (a továbbiakban: Charta) és az uniós jog általános elveiből eredő kötelezettségek (lásd ebben az értelemben: 2020. július 16-i ADR Center kontra Bizottság ítélet, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 86. pont). Így, ha a felek szerződésükben választottbírói kikötés útján úgy döntenek, hogy az e szerződéssel kapcsolatos jogviták elbírálására vonatkozó hatáskört az uniós bíróságra ruházzák, az említett bíróság az említett szerződésben kikötött alkalmazandó jogtól függetlenül hatáskörrel rendelkezik a Charta és az uniós jog általános elvei esetleges megsértésének vizsgálatára (2020. július 16-i Inclusion Alliance for Europe kontra Bizottság ítélet, C-378/16 P, EU:C:2020:575, 81. pont).
- 55 A szerződés hallgatása esetén az uniós bíróságnak a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról („Róma I”) szóló, 2008. június 17-i 593/2008 európai parlamenti és tanácsi rendeletben (HL 2008. L 177., 6. o; helyesbítés: HL 2009. L 309., 87. o.) előírt szabályok felhasználásával kell az alkalmazandó jogot meghatározni (lásd ebben az értelemben: 2016. február 18-i Calberson GE kontra Bizottság ítélet, T-164/14, EU:T:2016:85, 25. pont).
- 56 A jelen ügyben a szóban forgó szerződés – a szociális biztonsággal, az adózással és a nyugellátással kapcsolatos kérdések kivételével, amely kérdések a jelen jogvitan kívül esnek – nem határozza meg az alkalmazandó jogot.
- 57 Mindazonáltal az EUMSZ 272. cikkben alapuló másodlagos kérelmeinek alátámasztása érdekében a felperes kizárólag az uniós jog, különösen az uniós jog és a Charta általános elveinek megsértésére alapított jogalapokra hivatkozik. Ezenkívül nem tűnik úgy, hogy a jelen jogvita eldöntéséhez a nemzeti jog kógens rendelkezéseit kellene alkalmazni.
- 58 A tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva a felek megerősítették, hogy az EUCAP Szomália esetleges szerződéses felelősségének vizsgálatához elegendő a szóban forgó szerződés elemzése, amely az 1. cikkének (1) bekezdése értelmében többek között magában foglalja az EUCAP Szomália szabványos működési eljárásait.
- 59 E körülmények között nem szükséges meghatározni a jelen jogvitára alkalmazandó nemzeti jogot; e jogvita a szóban forgó szerződés, az EUCAP Szomália szabványos működési eljárásai, valamint a Charta és az uniós jog általános elvei alapján elbírálható.

3. Az elfogadhatóságról

- 60 Az EUCAP Szomália – anélkül, hogy formálisan az eljárási szabályzat 130. cikkének (1) bekezdése szerinti kifogást emelt volna – a jelen kereset azon esetben fennálló elfogadhatóságát is vitatja, amennyiben az másodlagosan az EUMSZ 272. cikkben alapul.

- 61 Először is az EUCAP Szomália vitatja a felperes azon lehetőségét, hogy a jelen keresetet másodlagos jogi alapra tekintettel terjessze elő. Ebben az értelemben egyrészt arra hivatkozik, hogy ugyanazon kereset két jogalap, egy elsődleges és egy másodlagos jogalap alapján történő előterjesztése egyenértékű azzal a kérelemmel, amely arra irányul, hogy a Törvényszék határozza meg a megfelelő jogalapot. Másrészt hangsúlyozza, hogy a kereset jogalapjához kapcsolódó bizonytalanság megnehezítette azt a módot, ahogyan a felperesnek az EUMSZ 272. cikkben alapuló másodlagos kérelmeire válaszolnia kellett szerveznie védelmét.
- 62 Másodsor az EUCAP Szomália arra hivatkozik, hogy kizárt a kereset átminősítése, mivel a felperes által hivatkozott öt jogalap közül egyik sem vonatkozik kellő pontossággal a felperes és az EUCAP Szomália közötti szerződéses viszonyra vonatkozó szabályok megsértésére.
- 63 A felperes vitatja az EUCAP Szomália érvelését.
- 64 Először is – amint azt az EUCAP Szomália hangsúlyozza – valóban a felperesre tartozik keresete jogi alapjának megválasztása, és nem az uniós bíróság feladata, hogy saját maga válassza meg a legmegfelelőbb jogi alapot (lásd: 2005. március 15-i Spanyolország kontra Eurojust ítélet, C-160/03, EU:C:2005:168, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 65 Mindazonáltal a jelen ügyben a felperes meghozta ezt a döntést, a keresetből, és különösen annak a jelen kereset alátámasztására irányuló kérelmekre vonatkozó részéből egyértelműen kitűnik, hogy keresetét elsődlegesen az EUMSZ 263. és EUMSZ 268. cikkre, másodlagosan pedig az EUMSZ 272. cikkre alapította.
- 66 E tekintetben – ellentétben az EUCAP Szomália állításával – a fenti 64. pontban felidézett elv önmagában nem tiltja, hogy a felperes keresetét valamely jogi alap alapján nyújtsa be, miközben másodlagosan, és a kereset elfogadhatatlansága esetére ugyanezt a keresetet más jogalapra hivatkozva is előterjeszti (lásd ebben az értelemben: 2007. május 8-i Citymo kontra Bizottság ítélet, T-271/04, EU:T:2007:128, 66. és 67. pont).
- 67 Ezenkívül az EUCAP Szomália azon érvét is el kell utasítani, amely szerint az EUMSZ 272. cikkben alapuló másodlagos kérelmek előterjesztése nem tette lehetővé számára védekezésének megszervezését. Egyrészt ugyanis a jelen keresettel érintett, másodlagosan az EUMSZ 272. cikk alapján vitatott jogi aktusok megegyeznek azokkal, amelyek vitatása elsődlegesen az EUMSZ 263. cikkben és az EUMSZ 268. cikkben alapul. Másrészt a felperes hangsúlyozta, hogy az EUMSZ 263. és EUMSZ 268. cikkben alapuló elsődleges kérelmeinek alátámasztása érdekében az uniós jog megsértésére alapított jogalapjait szerződéses jogsértésekre alapított jogalapoknak kell tekinteni abban az esetben, ha keresetét az EUMSZ 272. cikk alapján vizsgálnák meg, amelyet másodlagosan választott.
- 68 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy az EUCAP Szomália ténylegesen vitatta a felperes által keresete alátámasztására előterjesztett különböző jogalapok megalapozottságát.
- 69 Másodsor, az EUCAP Szomáliának a fenti 62. pontban ismertetett, a felperes által előterjesztett jogalapok jellegére alapított érvét illetően meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 272. cikkben alapuló kérelmeinek alátámasztása érdekében a felperes többek között a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjában biztosított meghallgatáshoz való jog, valamint a Charta 20. cikkében biztosított egyenlő bánásmód elvének és a 21. cikkében biztosított hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésére alapított jogalapokra hivatkozik. Ezenkívül a felperes a bizalomvédelem elvének

megsértésére alapított jogalapra hivatkozik, amely az uniós jog általános elvének minősül (lásd: 2016. február 26-i Šumelj és társai kontra Bizottság ítélet, T-546/13, T-108/14 és T-109/14, EU:T:2016:107, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 70 Márpedig, amint az a fenti 54. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a felperes azáltal, hogy az EUMSZ 272. cikkben alapuló kérelmeinek alátámasztása érdekében a Charta által biztosított elveknek és az uniós jog általános elveinek megsértésére hivatkozik, azokra a szabályokra utal, amelyeket az uniós közigazgatásnak a szerződések keretében tiszteletben kell tartania. Következésképpen a felperes – a hatékony bírói jogvédelemnek a Charta 47. cikkében biztosított elve megsértését kivéve – azon az alapon, hogy érvényesen csak a szerződéses kikötések teljesítésének elmulasztására vagy az e szerződésre alkalmazandó jog megsértésére hivatkozhat, nem gátolható meg abban, hogy az EUMSZ 272. cikkben alapuló kérelmeinek alátámasztása érdekében ezen elvek megsértésére hivatkozzon (lásd ebben az értelemben: 2020. július 16-i ADR Center kontra Bizottság ítélet, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 85–89. pont).
- 71 E körülmények között a jelen kereset elfogadható annyiban, amennyiben az az EUMSZ 272. cikkben alapul.

4. A jogkérdésről

- 72 Amint arra a fenti 48. pont emlékeztetett, a felperes másodlagos kérelmeket terjeszt elő, amelyek egyrészt a jogellenesnek minősített vitatott jogi aktusok megtámadására, másrészt pedig az Unió e jogi aktusokért fennálló szerződéses felelősségének megállapítására irányulnak.
- 73 Kérelmei alátámasztására a felperes lényegében négy jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első a meghallgatáshoz való jog megsértésén, a második az egyenlő bánásmód elvének és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésén, a harmadik az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás megsértésén, a negyedik pedig a bizalomvédelem elvének megsértésén alapul.

a) A meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított első jogalapról

- 74 Első jogalapjával a felperes azt állítja, hogy őt a 2020. január 18-i feljegyzés megszővegezése előtt meg kellett volna hallgatni. Ebben az értelemben egyrészt hangsúlyozza, hogy ez a feljegyzés hátrányosan érintette, mivel az EUCAP Szomáliánál több éve betöltött munkaviszonyának hirtelen megszüntetését eredményezte. E tekintetben vitatja, hogy egy 2020. január 13-i megbeszélésen a teljes személyi állomány jelenlétében vagy egy január 24-i munkaebéd során meghallgatták volna, és azt állítja, hogy a misszióvezető ezen ülésre és ebédre vonatkozó igazolásai elfogadhatatlanok, mivel késedelmesen nyújtották be a Törvényszékhez. Másrészt arra hivatkozik, hogy a szóban forgó szerződés 21. cikke azt írta elő, hogy a misszióvezetőnek meg kellett volna hallgatnia őt a 2020. január 18-i feljegyzés elfogadása előtt.
- 75 Az EUCAP Szomália vitatja ezt az érvelést.
- 76 A meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított első jogalap vizsgálata érdekében először is a szerződéses kikötésekre kell hivatkozni, valamint ellenőrizni kell, hogy azok a 2020. január 18-i feljegyzés megszővegezése előtt biztosítottak-e ilyen jogot a felperes számára, és ha igen, milyen mértékben. Mindenképpen meg kell vizsgálni, hogy a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja kötelezi-e az EUCAP Szomáliát a felperes meghallgatására e feljegyzés megszővegezése előtt.

- 77 A jelen ügyben hangsúlyozni kell, hogy a felperes és az EUCAP Szomália között szerződéses munkaviszony állt fenn, és a 2018/1942 határozattal módosított 2012/389 határozat 7. cikke (4) bekezdésének megfelelően a felperes alkalmazási feltételeit, valamint jogait és kötelezettségeit a szóban forgó szerződésben határozták meg (lásd: a fenti 32. pont).
- 78 Ezzel összefüggésben először is a szóban forgó szerződés 17. cikke előírta, hogy annak időtartama 2019. november 1-jétől 2020. január 31-ig tart. E szerződés egyetlen más kikötése sem vonatkozott a szerződés lejáratára, és nem is irányozta elő annak meghosszabbítását.
- 79 Ezt követően meg kell említeni, hogy a szóban forgó szerződés részét képező EUCAP Szomália 4.4. sz. szabványos működési eljárás célja kétségtelenül „a szerződéses alkalmazottak munkaszerződésének [...] meghosszabbítására vonatkozó eljárások egységesítése” volt „annak biztosítása érdekében, hogy a szerződés [...] meghosszabbítására irányuló eljárást a legjobb gyakorlatok szerint átlátható és felelős módon folytassák le”. A szerződésben többek között az szerepelt, hogy a szerződés meghosszabbítására irányuló eljárást az emberi erőforrások osztály indítja meg, és ez utóbbinak párbeszédet kellett kezdeményeznie azokkal az alkalmazottakkal, akiknek a munkaszerződése lejárt, továbbá fel kellett hívnia ezen alkalmazottakat „a teljesítményértékelési jelentésük” elkészítésére.
- 80 Mindazonáltal a felek nem vitatják, hogy ezt az eljárást csak akkor kell alkalmazni, ha a szerződés meghosszabbításáról szóló határozat az alkalmazott teljesítményének értékelésétől függött. Nem ez a helyzet a vitatott jogi aktusok esetében, amelyeket az Egyesült Királyság Unióból történő kilépése következtében fogadtak el, és amelyek az EUCAP Szomália ezen állam állampolgárságával rendelkező teljes szerződéses állományára vonatkoztak. Ebből következik, hogy a felperes nem volt jogosult az ezen eljárás keretében történő meghallgatásra.
- 81 Egyébként – a felperes állításával ellentétben – a szóban forgó szerződés 21. cikkének (1) bekezdése nem írta elő a misszióvezető számára, hogy a 2020. január 18-i feljegyzés megszövegezése előtt meghallgassa a felperest. Ez a kikötés ugyanis a sérelmet okozó aktusokkal szembeni nem fegyelmi jellegű belső jogorvoslatokra vonatkozott, és kizárólag az ilyen jogorvoslat benyújtását követően írta elő a helyettes vezető általi meghallgatást.
- 82 Végül, a szóban forgó szerződés 18. cikkének (1) bekezdéséből – amelynek szövegét a fenti 10. pont idézi fel – sem következik, hogy a misszióvezetőnek a 2020. január 18-i feljegyzés elkészítése előtt meg kellett volna hallgatnia a felperest. E kikötés ugyanis azt írta elő az EUCAP Szomália számára, hogy abban az esetben hallgassa meg a felperest, és tartsa tiszteletben az egy hónapos felmondási időt, ha a szóban forgó szerződést annak lejáratá előtt szüntetik meg, ami a jelen ügyben nem történt meg.
- 83 Következésképpen sem a szóban forgó szerződés rendelkezéseiből, sem az EUCAP Szomália szabványos működési eljárásaiból – amelyekre e szerződés hivatkozik – nem következik, hogy a misszióvezetőnek meg kellett volna hallgatnia a felperest a 2020. január 18-i feljegyzés elkészítése előtt.
- 84 Ami a Charta által biztosított meghallgatáshoz való jogot illeti, a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja, amely általánosan alkalmazandó, elismeri „mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák”. Így a meghallgatáshoz való jog – amely arra vonatkozó külön szabályozás hiányában is biztosítandó – megköveteli, hogy az érintett hatékonyan ismertethesse álláspontját azon körülmények vonatkozásában, amelyeket

vele szemben a meghozandó határozatban felhozhatnak (lásd ebben az értelemben: 2016. június 14-i Marchiani kontra Parlament ítélet, C-566/14 P, EU:C:2016:437, 51. pont; 2019. december 19-i Probelte kontra Bizottság ítélet, T-67/18, EU:T:2019:873, 86. pont).

- 85 A jelen ügyben mindjárt az elején meg kell említeni, hogy az EUCAP Szomália a vitatott jogi aktusokkal nem fosztotta meg a felperest attól a nem létező jogától, hogy a szóban forgó szerződést meghosszabbítsák, amint az a fenti 78. pontból kitűnik. Hasonlóképpen, amint az a fenti 79. és 80. pontból kitűnik, hogy még ha az EUCAP Szomália belső eljárása létezett is volna a szerződéses nemzetközi alkalmazottak munkaszerződéseinek meghosszabbításával kapcsolatban, az ilyen eljárás nem lett volna releváns a vitatott jogi aktusok elfogadása vonatkozásában.
- 86 Ami közelebről a 2020. január 18-i feljegyzést illeti, amelyet megelőzően a felperest a saját állítása szerint meg kellett volna hallgatni, a misszióvezető e feljegyzésben közölte az EUCAP Szomáliának az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottaival – köztük a felperessel – hogy hagyni fogja munkaszerződéseiket az e szerződésekben közösen meghatározott és a felperes által a szóban forgó szerződés aláírásától ismert lejáratának napjával megszűnni. A misszióvezető azt is leszögezte, hogy álláshelyeikre már kiválasztották a jelölteket.
- 87 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a felperes által betöltött munkakör megtartásának feltételei szorosan kapcsolódtak az Egyesült Királyság Unióból történő kilépésének részletszabályaihoz. Amint azt ugyanis a jelen kereset keretében maga is elismeri, az utolsó négy munkaszerződésének időtartama az e kilépéssel kapcsolatos tárgyalások menetrendjét követte (lásd: a fenti 9. pont). Ebben az összefüggésben a felperes számíthatott arra, hogy az Unió és az Egyesült Királyság közötti tárgyalások lefolytatása és befejezése – amelynek határideje 2020. január 31-e volt, vagyis a szóban forgó szerződés lejáratának napja – hatással lehet az EUCAP Szomália azon döntésére, hogy felajánlja-e neki e szerződés meghosszabbítását, vagy sem.
- 88 Ráadásul a 2020. január 18-i feljegyzés megszövegezésének időpontjában, azaz a szóban forgó szerződés lejáratá előtt kevesebb mint két héttel a felperes nem nyilatkozott e szerződés meghosszabbításáról, amint azt a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva elismerte. Az ügyiratból az sem tűnik ki, hogy a szóban forgó szerződés 2019. november 1-jei kezdete és a 2020. január 18-i feljegyzés között a felperes arra kérte volna a misszióvezetőt, hogy információkat szerezzen a szóban forgó szerződésnek a lejáratát követő esetleges meghosszabbításáról.
- 89 Ebből következik, hogy a 2020. január 18-i feljegyzésében a misszióvezető a szóban forgó szerződésnek a lejáratát időpontjára vonatkozó rendelkezéseire való hivatkozásra szorítkozott, és hogy e feljegyzés az említett rendelkezésekhez képest nem tartalmaz semmilyen új elemet. Így az EUCAP Szomália azon döntése, hogy nem él a szóban forgó szerződés meghosszabbítására vonatkozó, a 2020. január 18-i feljegyzésben rögzített, és a 2020. január 29-i levélben megerősített lehetőséggel, nem volt a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett, a felperessel szemben hozott, őt hátrányosan érintő intézkedés.
- 90 Következésképpen a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja nem írta elő az EUCAP Szomália számára, hogy a 2020. január 18-i feljegyzés megszövegezése előtt hallgassa meg a felperest. Ezért az EUCAP Szomália hagyhatta a szóban forgó szerződést az abban meghatározott időpontban megszűnni.

- 91 Mindenképpen emlékeztetni kell arra, hogy a meghallgatáshoz való jog megsértése csak akkor érvényteleníthet egy aktust, ha megállapítást nyer, hogy az eljárás ilyen jogsértés hiányában eltérő eredményre vezethetett volna (lásd ebben az értelemben: 2020. december 9-i Adraces kontra Bizottság ítélet, T-714/18, nem tették közzé, EU:T:2020:591, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 92 A jelen ügyben kétségtelen, hogy a felperes, ha a 2020. január 18-i feljegyzés megszövegezése előtt meghallgatták volna, hivatkozhatott volna az azon lehetőséggel kapcsolatos érvekre, hogy az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező alkalmazottak az Egyesült Királyságból való kilépésről szóló megállapodásnak megfelelően az átmeneti időszakban megtarthatják a munkakörüket.
- 93 Mindazonáltal önmagában ez a körülmény nem elegendő annak bizonyításához, hogy az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.
- 94 Ugyanis, először is, amint az a fenti 78. és 85. pontban megállapításra került, a felperesnek semmilyen szerzett joga nem volt a szóban forgó szerződés meghosszabbítására. Másodszor, a 2020. január 18-i feljegyzés megszövegezése előtt még nem volt biztos, hogy az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás hatályba lép, mivel azt a Tanács csak a következő év január 30-án kötötte meg (lásd: a fenti 16. pont). Így csak a szóban forgó szerződés lejáratát megelőző napon konkretizálódott a szerződés meghosszabbításának felajánlására nyitva álló lehetőség. Harmadszor, az ügyiratból kitűnik, hogy a 2020. január 18-i feljegyzés megszövegezése előtt az EUCAP Szomália már felvett egy uniós állampolgárt annak érdekében, hogy az Egyesült Királyság Unióból történő kilépése esetén a felperes helyébe lépjen.
- 95 E körülmények között a Törvényszék úgy véli, hogy még ha feltételezzük is, hogy a felperes a 2020. január 18-i feljegyzés megszövegezése előtt rendelkezett a meghallgatáshoz való joggal, az eljárás akkor sem vezethetett volna eltérő eredményre, ha a felperes e jogát gyakorolhatta volna.
- 96 A fentiekre tekintettel az első jogalapot el kell utasítani. Mivel ez a következtetés nem a misszióvezetőnek a 2020. január 13-i megbeszélésre és az ezt követő január 24-i munkaebédre vonatkozó tanúsítványain alapul, nem szükséges határozni e dokumentumoknak a felperes által vitatott elfogadhatóságáról.

b) Az egyenlő bánásmód elvének és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésére alapított második jogalapról

- 97 Második jogalapja keretében a felperes először is azt állítja, hogy a vitatott jogi aktusok hátrányos megkülönböztetést valósítanak meg, mivel céljuk a szóban forgó szerződés meghosszabbításának az Egyesült Királyság állampolgársága miatt történő mellőzése, míg a más állampolgársággal rendelkező kollégáit továbbra is megtartották álláshelyükön. Hozzáteszi, hogy a vitatott jogi aktusokat nem helyettesítheti eredményesen az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás, mivel e megállapodás értelmében az Egyesült Királyságot az átmeneti időszak végéig tagállamként kellett kezelni, így ezen időszak alatt az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező alkalmazottak és a más tagállamok állampolgárságával rendelkező alkalmazottak helyzete összehasonlítható volt.

- 98 Másodszor a felperes arra hivatkozik, hogy a vitatott jogi aktusok sértik az egyenlő bánásmód elvét, mivel az átmeneti időszakban a KKBP hatálya alá tartozó, az EUCAP Szomáliától eltérő missziók 20 szerződéses nemzetközi alkalmazottjának, akik szintén az Egyesült Királyság állampolgárai, meghosszabbították a munkaszerződésüket.
- 99 Harmadszor a felperes azt kifogásolja, hogy az EUCAP Szomália először a peres eljárás szakaszában hivatkozhat a *[bizalmas]* feladatai egyediségére és az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás 127. cikke (7) bekezdésének b) pontjában előírt eltérésre, miközben anélkül, hogy a vitatott jogi aktusokban ilyen indokokra hivatkozott volna.
- 100 Az EUCAP Szomália vitatja a felperes érvelését, hangsúlyozva többek között, hogy a *[bizalmas]* feladatainak kényes jellege miatt különleges helyzetben volt, amely az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás 127. cikke (7) bekezdése b) pontjának megfelelően megakadályozta a felperes szerződésének meghosszabbítását. Ezzel összefüggésben az EUCAP Szomália azt állítja, hogy az e cikkekre való hivatkozás csupán kiegészíti a vitatott jogi aktusokban már szereplő, a szóban forgó szerződés meghosszabbításának mellőzését igazoló indokolást.
- 101 Előjáróban az EUCAP Szomália által az eljárás során adott kiegészítő indokolást illetően meg kell állapítani, hogy a szóban forgó szerződés 21. cikkének (2) bekezdése, amelynek szövegét a fenti 13. pont ismerteti, arra kötelezte az EUCAP Szomáliát, hogy indokolja a felperes által ugyanezen cikk (1) bekezdése alapján benyújtott belső jogorvoslatra adott válaszát.
- 102 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy többek között a Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontja előírja az uniós közigazgatás azon kötelezettségét, hogy indokolja a határozatait, és ezért ez erre a szervre is vonatkozik, ideértve azt az esetet is, amikor szerződéses jogviszony keretében jár el, amint az a fenti 54. pontban megállapításra került (lásd ebben az értelemben: 2021. február 24-i Universtität Koblenz-Landau kontra EACEA ítélet, T-606/18, nem tették közzé, EU:T:2021:105, 27–32. pont).
- 103 E tekintetben az indokolási kötelezettség célja, hogy lehetővé tegye az uniós bíróság számára valamely határozat jogszerűségének felülvizsgálatát, és megfelelő magyarázattal szolgáljon az érdekelt számára annak megítéléséhez, hogy e határozat megalapozott-e, vagy pedig olyan hibában szenved, amelynek alapján jogszerűsége vitatható (lásd ebben az értelemben: 2020. június 11-i Bizottság kontra Di Bernardo ítélet, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így a megsemmisítés iránti keresetek keretében kialakított állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, amely átültethető a jelen ügy szerződéses viszonyaira, az indokolási kötelezettséggel ellentétes, ha valamely alperes intézmény a peres eljárás szakaszában teljesen új indokolással helyettesíti a vitatott határozat eredeti indokolását (lásd ebben az értelemben: 1990. február 7-i Culin kontra Bizottság ítélet, C-343/87, EU:C:1990:49, 15. pont; 1996. március 21-i Farrugia kontra Bizottság ítélet, T-230/94, EU:T:1996:40, 36. pont; 2015. április 22-i Tomana és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-190/12, EU:T:2015:222, 151. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 104 A jelen ügyben a Törvényszék célszerűnek tartja az egyenlő bánásmód elvének és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésére alapított második jogalapot a vitatott jogi aktusokban figyelembe vett indokok alapján megvizsgálni, adott esetben annak vizsgálata előtt, hogy figyelembe kell-e venni az EUCAP Szomália által az eljárás során ismertetett kiegészítő indokolást, és ezáltal annak meghatározása előtti, hogy az ilyen indokolás figyelembe vehető-e vagy teljes egészében új jellege miatt el kell utasítani.

- 105 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a 2020. január 18-i feljegyzéssel az EUCAP Szomáliának valamennyi, az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottját – az általuk betöltött munkakörtől függetlenül – tájékoztatták arról, hogy munkaszerződésüket nem fogják meghosszabbítani, és hogy azok a szerződésben kikötött idő lejártakor, azaz 2020. január 31-én megszűnnek. Ebben a feljegyzésben a misszióvezető először is megállapította, hogy az Egyesült Királyság 2020. február 1-jétől harmadik állammá válik, és hogy a 2012/389 határozatnak megfelelően harmadik országbeli állampolgárok szerződéses nemzetközi alkalmazottaként történő felvétele csak kivételes esetben megengedett akkor, ha egyetlen tagállam állampolgárságával rendelkező jelöltet sem tudnak kiválasztani. Ezután rámutatott, hogy az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás előír egy átmeneti időszakot, amelynek során az Unió és ezen állam az állampolgárainak a KKBP hatálya alá tartozó missziókban való részvételére vonatkozóan – valószínűleg tárgyalási időszakot követően – keretmegállapodásokat köthet. Végül tájékoztatta az érintett alkalmazottakat, hogy szolgálati helyeikre már kiválasztották a jelölteket.
- 106 2020. január 29-i levelében a misszióvezető azt követően, hogy megismételte a 2020. január 18-i feljegyzésben szereplő indokokat, pontosította a felperes számára, hogy a szóban forgó szerződés meghosszabbítását – a polgári ügyek parancsnokának 2019. október 30-i utasításával összhangban és az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) ajánlásainak figyelembevételével – a misszió működésének olyan értékelése alapján mellőzték, amelyre a későbbi szerződések meghosszabbításával kapcsolatos szolgálati érdekből került sor. A misszióvezető e levélben arra a következtetésre jutott, hogy a 2020. január 18-i feljegyzés elfogadására „[az Egyesült Királyság] és [az Unió] közötti tárgyalások, azok ütemezése és a kompromisszumok nélküli Brexit lehetősége tekintetében fennmaradó kockázatoknak és bizonytalanságoknak, a Brexit bizonytalanságából és ütemezéséből adódó, egymást követő rövid távú szerződésekhez kapcsolódó nehézségeknek, [a felperes] szolgálati éveinek, a szolgálat folyamatos működése szükségességének” figyelembevételével került sor.
- 107 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód elve és a hátrányos megkülönböztetés tilalma a jog egyik általános elvének két megnevezése, amely tiltja, hogy azonos tényállásokat eltérő módon, vagy eltérő tényállásokat azonos módon kezeljenek anélkül, hogy bármely objektív alapja lenne ennek a bánásmódnak (lásd ebben az értelemben: 2005. január 27-i Europe Chemi-Con [Deutschland] kontra Tanács ítélet, C-422/02 P, EU:C:2005:56, 33. pont; 2017. november 20-i Voigt kontra Parlament ítélet, T-618/15, EU:T:2017:821, 98. pont).
- 108 Különösen a Charta 21. cikkének (2) bekezdése tilt minden, az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetést. E rendelkezés, amely az uniós jog hatálya alá tartozó olyan helyzetekre vonatkozik, amelyekben valamely tagállam állampolgárával szemben önmagában az állampolgársága miatt hátrányosan megkülönböztető bánásmódot alkalmaznak egy másik tagállam állampolgárához képest, tehát nem alkalmazható a tagállamok és a harmadik országok állampolgárai közötti esetleges eltérő bánásmód esetében (lásd ebben az értelemben: 2017. november 20-i Petrov és társai kontra Parlament ítélet, T-452/15, EU:T:2017:822, 39. és 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 109 E megfontolások fényében kell megvizsgálni, hogy a fenti 105. és 106. pontban ismertetett indokokra tekintettel a vitatott jogi aktusok egyrészt a felperes állampolgársága alapján történő hátrányos megkülönböztetésnek minősülnek-e, másrészt egyenlőtlen bánásmódot eredményeznek-e a KKBP hatálya alá tartozó különböző misszióknak az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező alkalmazottai között.

1) Az állampolgárságon alapuló állítólagos hátrányos megkülönböztetésről

- 110 Először is meg kell állapítani, hogy 2020. február 1-jén az Egyesült Királyság kilépett az Unióból, így harmadik állammá vált (2021. július 15-i The Department for Communities in Northern Ireland ítélet, C-709/20, EU:C:2021:602, 47. pont).
- 111 Így a vitatott jogi aktusok elfogadásának időpontjában, azaz 2020. január 18-án és 29-én a felperes még mindig uniós tagállam állampolgára volt, így ezen aktusok megalapozottságának vitatása érdekében hivatkozhat az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvére.
- 112 Ezenkívül, amint az a fenti 105. és 106. pontból kitűnik, a vitatott jogi aktusokat a felperes egyesült királysági állampolgársága miatt fogadták el.
- 113 Mindazonáltal az a körülmény, hogy a misszióvezető e jogi aktusokat a felperes állampolgárságára tekintettel hozta meg, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy azok állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetést valósítanak meg.
- 114 Ugyanis, mivel a felperes úgy véli, hogy az EUCAP Szomália keretében más tagállamok állampolgárságával rendelkező alkalmazottakhoz képest eltérő bánásmódban részesült, azt is meg kell vizsgálni, hogy a felperest lehetett-e úgy tekinteni, mint aki ezen egyéb alkalmazottakkal összehasonlítható helyzetben van.
- 115 Márpedig a felperes olyan tagállam állampolgára volt, amely az EUSZ 50. cikk alapján megindította az Unióból történő kilépésre irányuló eljárást, és ez objektíve eltérő helyzetbe hozta őt más tagállamok állampolgáraihoz képest.
- 116 Az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodást ugyanis az Unió és ezen állam 2020. január 24-én írta alá (lásd a fenti 12. pont), még azelőtt, hogy a Tanács 2020. január 30-án megkötötte azt (lásd: a fenti 16. pont). Így a szóban forgó szerződés 2020. január 31-i lejáratához közeli időpontig nem volt kizárt, hogy az Egyesült Királyság Unióból történő kilépésére megállapodás kötése nélkül kerüljön sor, ami – a kivételes esetektől eltekintve – megszüntette volna annak lehetőségét, hogy a 2012/389 határozat 7. cikke (3) bekezdésének megfelelően a felperes részére felajánlják a szóban forgó szerződés meghosszabbítását (lásd: a fenti 3. pont).
- 117 Ezáltal a felperes, aki az EUCAP Szomáliának az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses személyi állományába tartozott, objektíve nem volt összehasonlítható helyzetben a valamely másik tagállam állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottakkal, így a misszióvezető anélkül dönthetett úgy, hogy 2020. január 31. után nem hosszabbítja meg a felperes munkaszerződését, hogy ezáltal állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetést valósított volna meg.
- 118 Végezetül a felek között nem vitatott, hogy az EUCAP Szomáliának az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező valamennyi, e tekintetben a felperesével összehasonlítható helyzetben lévő alkalmazottjának szerződése 2020. január 31-én járt le.
- 119 A fentiekre tekintettel a misszióvezető a vitatott jogi aktusok elfogadásával nem sértette meg az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmát.

2) Az egyenlő bánásmód elvének a KKBP hatálya alá tartozó egyéb misszióknak az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező alkalmazottai tekintetében történő állítólagos megsértéséről

- 120 Ami a felperes arra alapított érvét illeti, hogy az átmeneti időszakban az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottak a KKBP hatálya alá tartozó más misszióknál megtarthatták állásukat, meg kell vizsgálni, hogy a felperes helyzete az állás megtartása vonatkozásában összehasonlítható volt-e ezen egyéb alkalmazottak helyzetével.
- 121 E tekintetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy egyetlen, az EUMSZ 288. cikk értelmében vett uniós jogi aktust sem fogadtak el a KKBP hatálya alá tartozó missziók – például az EUCAP Szomália – szerződéses alkalmazottaira vonatkozó egységes jogállás kialakítása érdekében.
- 122 Másrészt, – amint arra lényegében helyesen mutatott rá az EUCAP Szomália – a KKBP hatálya alá tartozó missziók mindegyike az EUSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján hozott tanácsi határozat hatálya alá tartozik, amely e rendelkezés szerint meghatározza e missziók „céljait, hatókörét és végrehajtásuk általános feltételeit”.
- 123 Az EUCAP Szomália esetében a 2018/1942 határozattal módosított 2012/389 határozat 7. és 12a. cikke jogot biztosít számára arra, hogy munkaeő alkalmazása céljából munkaszerződéseket kössön (lásd: a fenti 3. és 4. pont). Ezenkívül ugyanezen határozat 6. cikkéből kitűnik, hogy a misszióvezető általános hatáskörrel rendelkezik a személyzeti igazgatás területén.
- 124 Márpedig a felperes egyáltalán nem bizonyította, hogy az Unió egyes misszióira vonatkozó sajátos rendelkezések fennállására és e misszióknak a szerződéses személyi állományuk igazgatása terén megvalósuló önállóságára tekintettel e missziók belső helyzete és szükségletei mennyiben hasonlíthatók össze az EUCAP Szomália helyzetével és szűkegeleivel. Az átmeneti időszak alatt az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező alkalmazottak hivatalban maradására vonatkozó megközelítés tehát a KKBP hatálya alá tartozó különböző misszióknál eltérő lehetett.
- 125 E körülmények között a felperes az egyenlő bánásmód elve állítólagos megsértésének alátámasztása érdekében nem hivatkozhat azokra az intézkedésekre, amelyeket az EUCAP Szomáliától eltérő missziókon belül fogadtak el az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottakra vonatkozóan.
- 126 A fentiekre tekintettel a második jogalapot a vitatott jogi aktusokban szereplő indokokra tekintettel el kell utasítani. Ennélfogva nem szükséges meghatározni, hogy az EUCAP Szomália által az eljárás során előadott, a felperes feladatainak kényes jellegére és az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás 127. cikke (7) bekezdése b) pontjának alkalmazására alapított kiegészítő indokolás figyelembe vehető-e.

c) Az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás megsértésére alapított harmadik jogalapról

- 127 A felperes szerint a vitatott jogi aktusokban az EUCAP Szomália megsértette az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodást, amikor figyelmen kívül hagyta az e megállapodásban előírt azon lehetőséget, hogy az átmeneti időszak alatt továbbra is alkalmazza az Egyesült Királyság állampolgárait. Egyrészt azt állítja, hogy az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás 127. cikke (2) és (6) bekezdésének együttes értelmezése szerint ezen állam állampolgárait az átmeneti időszak alatt valamely tagállam állampolgárainak kell tekinteni, különösen a KKBP-re

vonatkozó uniós jogi rendelkezéseket illetően. Másrészt a felperes hangsúlyozza, hogy ugyanezen megállapodás 129. cikkének (7) bekezdése az átmeneti időszak alatt kizárólag azt zárta ki, hogy az Egyesült Királyság rendelkezésre bocsássa az állampolgárait a KKBP hatálya alá tartozó misszióknál polgári műveleti parancsnoki pozíció betöltésére, de nem zárta ki azt, hogy e missziók az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottaikat az említett időszakban más munkakörben továbbra is alkalmazzák.

- 128 Az EUCAP Szomália vitatja a felperes érvelését.
- 129 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 216. cikk (2) bekezdése értelmében az Unió által kötött nemzetközi megállapodások kötelezőek az Unió intézményeire.
- 130 Márpedig a jelen ügyben az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodást a Tanács csak 2020. január 30-án kötötte meg (lásd: a fenti 16. pont). Így a vitatott jogi aktusok elfogadásának időpontjában, 2020. január 18-án és 29-én az EUCAP Szomáliát még nem kötelezte ez a megállapodás, így nem róható fel neki e megállapodás figyelmen kívül hagyása.
- 131 Mindenesetre az új szabályok időbeli hatályát illetően különbséget kell tenni aszerint, hogy azok eljárásjogi vagy anyagi jogi szabályok-e. Az előbbieket általában a hatálybalépésükkor folyamatban lévő valamennyi jogvitára alkalmazni kell, ellentétben az utóbbiakkal, amelyeket általában úgy értelmeznek, mint amelyek a korábbi törvény hatálya alatt keletkezett helyzetek jövőbeli hatásaira, valamint az új jogi helyzetekre alkalmazandók, az e szabályok hatálybalépése előtt kialakult helyzetekre azonban nem, kivéve ha az említett szabályok szövegéből, céljából és rendszertani elhelyezkedéséből világosan következik, hogy azoknak ilyen joghatást kell tulajdonítani (lásd: 2021. október 21-i Beeren-, Wild-, Feinfrucht ítélet, C-825/19, EU:C:2021:869, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2005. május 12-i Bizottság kontra Huhtamaki Dourdan ítélet, C-315/03, nem tették közzé, EU:C:2005:284, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 132 A jelen ügyben az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás felperes által hivatkozott rendelkezéseit illetően egyrészt meg kell állapítani, hogy e megállapodásnak „Az átmeneti rendelkezések hatálya” című 127. cikke a következőket írja elő:

„1. Amennyiben e megállapodás másként nem rendelkezik, az uniós jog alkalmazandó az átmeneti időszak alatt az Egyesült Királyságra és az Egyesült Királyságban.

[...]

2. Amennyiben az Unió és az Egyesült Királyság megállapodásra jut a közös kül- és biztonságpolitika, illetve a közös biztonság- és védelempolitika területén a jövőbeli kapcsolataikat meghatározó szabályokról, és az említett megállapodás az átmeneti időszak alatt alkalmazandóvá válik, az EUSZ V. címének 2. fejezete és az említett rendelkezések alapján elfogadott jogi aktusok a [helyesen: az] említett megállapodás alkalmazásának időpontjától többé nem alkalmazható [helyesen: alkalmazhatók] az Egyesült Királyságra.

[...]

6. Amennyiben e megállapodás másként nem rendelkezik, az átmeneti időszak alatt az (1) bekezdés szerint alkalmazandó uniós jogban szereplő – beleértve a tagállamok által

végrehajtott és alkalmazott jogot is –, a tagállamokra vonatkozó hivatkozásokat úgy kell érteni, hogy azok magukban foglalják az Egyesült Királyságot is.”

- 133 Másrészt ugyanezen megállapodás „Az Unió külső tevékenységével kapcsolatos különös rendelkezések” című 129. cikkének (7) bekezdése a következőket írja elő:

„Az átmeneti időszak alatt az Egyesült Királyság nem biztosíthat polgári műveleti parancsnokokat, misszióvezetőket, műveleti parancsnokokat vagy haderő-parancsnokokat olyan missziókhoz vagy műveletekhez, amelyeket az EUSZ 42., 43. vagy 44. Cikke alapján végeznek, és nem láthatja el az ilyen missziók vagy műveletek műveleti parancsnokságát, vagy nem léphet fel keretnemzetként az Unió harccsoportjai tekintetében. Az átmeneti időszak alatt az Egyesült Királyság nem biztosítja az EUSZ 28. Cikke szerinti műveleti fellépések vezetőjét.”

- 134 Így az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás 127. cikkének 2. és 6. bekezdése, valamint 129. cikkének (7) bekezdése azokat a feltételeket szabályozza, amelyek mellett az uniós jog az átmeneti időszak alatt az Egyesült Királyságra alkalmazandó, és ennél fogva e rendelkezések anyagi jogi szabályoknak minősülnek. Egyébiránt e rendelkezések szövegéből, céljából és rendszeréből nem következik, hogy azokat alkalmazni kellene az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás hatálybalépését megelőzően keletkezett jogi helyzetekre. Épp ellenkezőleg, az említett rendelkezések az átmeneti időszakra vonatkoznak, amely e megállapodás 126. cikke értelmében a megállapodás hatálybalépésének napján kezdődik (lásd: a fenti 17. pont).

- 135 Ebből következik, hogy a fenti 131. pontban felidézett elv értelmében az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás 127. cikkének 2. és 6. bekezdése, valamint 129. cikkének (7) bekezdése e megállapodás 2020. február 1-jei hatálybalépésekor alkalmazandóvá vált (lásd: a fenti 18. pont). Ennél fogva ugyanezen elvnek megfelelően e rendelkezések megsértésére nem lehet hivatkozni az ezen időpontot megelőzően keletkezett jogi aktusra vonatkozó kereset alátámasztása érdekében.

- 136 Márpedig a jelen ügyben a 2020. január 18-án és 2020. január 29-én kelt vitatott jogi aktusok, amelyek a szóban forgó, a 17. cikke alapján a következő év január 31-én lejáró szerződés meghosszabbításának mellőzésére vonatkoznak, az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás 2020. február 1-jei hatálybalépése előtt keletkeztek. E megállapodásnak a vitatott jogi aktusok általi megsértése sem állapítható meg.

- 137 Következésképpen a harmadik jogalapot mindenképpen el kell utasítani anélkül, hogy határozni kellene arról a kérdéssel, hogy az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás megsértésére lehet-e hivatkozni az EUMSZ 272. cikkben alapuló kereset keretében.

d) A bizalomvédelem elvének megsértésére alapított negyedik jogalapról

- 138 A felperes azt állítja, hogy az EUCAP Szomália azáltal, hogy a vitatott jogi aktusokat követően nem hosszabbította meg szerződését, megsértette a bizalomvédelem elvét. Egyrészt 2016 szeptembere és 2019 szeptembere között pontos ígéreteket kapott arra vonatkozóan, hogy az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottak az átmeneti időszak alatt továbbra is hivatalban maradnak az Egyesült Királyságból való kilépéséről szóló megállapodás megkötése esetén. Másrészt, tekintettel a munkaszerződésének különböző meghosszabbításaira, az ilyen megállapodás megtárgyalásának egymást követő időpontjai, valamint az EUCAP Szomáliánál eltöltött szolgálati ideje függvényében a felperes jogosan számíthatott arra, hogy az említett szerződést az átmeneti időszak alatt meghosszabbítják.

- 139 Az EUCAP Szomália vitatja a felperes érvelését.
- 140 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogos bizalomra való hivatkozás joga feltételezi, hogy az Unió hatáskörrel rendelkező hatóságai pontos, feltételhez nem kötött és egybehangzó, valamint hitelt érdemlő és megbízható forrásokból származó ígéreteket tettek az érdekelt számára. Ezzel szemben senki nem hivatkozhat ezen elv megsértésére e biztosítékok hiányában (lásd: 2020. július 16-i ADR Center kontra Bizottság ítélet, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 141 A jelen ügyben sem a felperesnek az EUCAP Szomáliánál eltöltött szolgálati ideje, sem az a körülmény, hogy munkaszerződését az Egyesült Királyság és az Unió közötti kilépésről szóló megállapodásra vonatkozó tárgyalások egymást követő időszakai meghosszabbították, nem tekinthető a fenti 140. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett pontos, feltételhez nem kötött és egybehangzó ígéretnek. Ezenkívül, bár a felperes azt állítja, hogy az EUCAP Szomália korábbi misszióvezetője biztosítékot adott az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező szerződéses nemzetközi alkalmazottaknak arra vonatkozóan, hogy munkaszerződéseiket az átmeneti időszak alatt meghosszabbítják, állításait nem támasztja alá bizonyítékokkal.
- 142 Az egyetlen konkrét tényező, amelyre a felperes hivatkozik, az EKSZ osztályvezetőjének a KKBP hatálya alá tartozó missziók személyi állományára vonatkozó levele. Márpedig egyrészt a szóban forgó szerződésnek az átmeneti időszakban történő meghosszabbítására vonatkozóan a felperesnek szóló ajánlat a misszióvezető, és nem az EKSZ osztályvezetőjének hatáskörébe tartozik. Másrészt ez az elektronikus levél nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a felperes pontos ígéreteket kapott arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó szerződést az átmeneti időszak alatt meghosszabbítják. Éppen ellenkezőleg, az említett elektronikus levélben az EKSZ-en belül a KKBP hatálya alá tartozó missziók személyi állományával foglalkozó osztály vezetője egyértelműen jelezte, hogy az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező, kiküldött vagy szerződéses alkalmazottak ilyen missziókon belüli továbbalkalmazása a szolgálati érdeknek a misszióvezetők általi értékelésétől függ. Következésképpen nem lehet úgy tekinteni, hogy a felperes a fenti 140. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett pontos ígéreteket kapott arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó szerződést az átmeneti időszak alatt meghosszabbítják.
- 143 Következésképpen a negyedik jogalapot el kell utasítani.

5. Véggöveztetés

- 144 Mivel a Törvényszék a felperes által az EUMSZ 272. cikk alapján előterjesztett kérelmei alátámasztására felhozott valamennyi jogalapot elutasította, a keresetet el kell utasítani.

IV. A költségekről

- 145 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az EUCAP Szomália kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék JF-et kötelezi a költségek viselésére.**

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. július 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I.	A jogvita előzményei	2
II.	A felek kérelmei	4
III.	A jogkérdésről	5
	A. Az EUMSZ 263. és EUMSZ 268. cikkben alapuló elsődleges kérelmekről	5
	1. Az EUMSZ 263. cikkre alapított megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatóságáról	5
	2. Az EUMSZ 268. cikkben alapuló kártérítési kérelem elfogadhatóságáról	7
	B. Az EUMSZ 272. cikkben alapuló másodlagos kérelmekről	8
	1. A Törvényszék hatásköréről	8
	2. Az alkalmazandó jogról	8
	3. Az elfogadhatóságról	9
	4. A jogkérdésről	11
	a) A meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított első jogalapról	11
	b) Az egyenlő bánásmód elvének és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésére alapított második jogalapról	14
	1) Az állampolgárságon alapuló állítólagos hátrányos megkülönböztetésről	17
	2) Az egyenlő bánásmód elvének a KKBP hatálya alá tartozó egyéb misszióknak az Egyesült Királyság állampolgárságával rendelkező alkalmazottai tekintetében történő állítólagos megsértéséről	18
	c) Az Egyesült Királyság kilépéséről szóló megállapodás megsértésére alapított harmadik jogalapról	18
	d) A bizalomvédelem elvének megsértésére alapított negyedik jogalapról	20
	5. Véggövetkeztetés	21
IV.	A költségekről	21